

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

URBAN, DIANA

Jocuri mortale / Diana Urban ; trad. din lb. engleză: Anca Irina Ionescu. - București : Bookzone, 2022

ISBN 978-606-9639-77-1

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

821.111

Grafician copertă: **Cezar Mandă**

Traducător: **Anca Irina Ionescu**

Redactor: **Cristina Stan**

Corector: **Ionel Palade**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THESE DEADLY GAMES

Copyright © 2022 by Diana Urban

All rights reserved.

Jacket design by Kerri Resnick

Jacket photograph © Marija Savic/Stocksy

Jacket Silhouette illustrations by Philip Pascuzzo

© Bookzone 2022, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

DIANA URBAN

**JOCURI
MORTALE**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

CAPITOLUL 1

Aveam de gând s-o ucid pe Zoey.

Simțeam cum îmi fierbe un ghem de foc în stomac, în timp ce mă furișam în urma ei. Uitase de prezența mea și privea peste balconul de piatră spre pădure. Pe câmpul de dedesubt zăceau împrăștiate trunchiuri de copaci putreziți, dar din umbră nu pândeau nimeni.

Acum era șansa mea să o elimin.

Simțeam furnicături în vârful degetelor, pe când mă furișam mai aproape, dorința de răzbunare alergându-mi prin vine. Cum să o fac? Aș fi putut să o împing peste marginea balconului, dar aceasta nu mi-ar fi garantat că moare. Nu eram destul de sus deasupra solului, așa că depindea de felul în care ateriza. Aș fi putut să o împușc, însă îmi tremurau degetele și nu puteam garanta că aș fi nimerit ținta. Și voiam să moară.

Parcă aș fi un maniac ucigaș, nu-i așa?

Ei bine, vă rog să mă credeți, nu merita să-mi fie milă de ea. Nu după ceea ce făcuse.

Cu un pumnal ar fi fost mai bine. Să-mi înfig lama în spatele ei ar fi fost oricum cea mai satisfăcătoare cale de a o doborî. Dumnezeu mi-e martor că m-a înjunghiat și ea pe la spate de suficiente ori, așa că, dacă o ucideam și eu acum, nici măcar nu eram chit.

Mi-am scos pumnalul din teacă și am redus distanța dintre noi, pășind silențios și precaut. Zoey stătea

LRDIS | We know

nemișcată, doar părul lung îi flutura în bătaia vântului, în timp ce privea în zare. Concentrată, neclintită. Ce naiba aștepta? Nu conta, m-am apropiat și mai mult, am ridicat pumnalul și i l-am înfipt în spate.

— La naiba, Crystal! a strigat Zoey din fotoliul ei moale cu spătar ajustabil.

Și-a aruncat căștile roz de gamer asortate cu vârfurile roz ale părului ei blond în timp ce pe ecran apărea mesajul de alertă „*ShardsOfGlass* a eliminat *DaggerQueen29*”. Pisica mea, Whiskers, a sărit din colțul unde își strânsese lăbuțele albe și a zbughit-o pe scări. Sărmanul ghem blănos, era destul de rău că echipa mea de sport din jocul video îi invadase teritoriul din bârlogul nostru de la subsol în zorii zilei.

Mi-am frecat buzele una de alta, încercând să-mi rețin un zâmbet și simțindu-mă groaznic. Nu puteam să mă hotărâsc ce îmi oferea mai multă satisfacție: faptul că eram ultimul jucător rămas în această rundă și marcasem cincizeci de *MortalBucks* în plus peste zece ca să oucid pe Zoey sau că aceasta era ultima șansă pentru ea să le câștige înainte de turneul statal de duminică al *MortalDusk*.

Nu-mi venea să cred că nu mai erau decât două zile. Două zile până când aveam să aflăm cine va câștiga premiile turneului la individual și la întrecerea pe echipe, fiecare de câte 250 000 de dolari. Două zile până când aveam să aflăm cine va promova la coroana anuală *MortalDusk* de la New York de luna viitoare, împreună cu ceilalți câștigători de la nivelul statelor. Parcă mă văd acum: stau pe scenă la turneu împreună cu prietenii mei în costume și primim premiul în fața mulțimii care ovaționează și a camerelor — ca să nu mai vorbim de deplasarea cu toate cheltuielile plătite până la New York pentru coroană și sponsorizările care ar decurge de aici. Sponsorizări pentru care sunt gata să fac moarte de om.

Și am menționat premiile coroanei la individual și pe echipe care sunt de trei milioane de dolari? Exact. Trei. Afurisite. De milioane. De dolari. Cum ar fi să ai o asemenea sumă în bani cash la șaisprezece ani? Ai fi un om *făcut*. Vreau să spun că eu, personal, nu am jucat ca să câștig competiția la individual, iar dacă vom câștiga la echipe, împărțim în cinci! Dar și așa, e tare! Nu am fost un geniu la matematică, însă până și eu știu că această sumă mi-ar schimba viața. Aveam șanse mari să câștigăm turneul pe echipe, și nu numai din punct de vedere statistic, de vreme ce Vermont are cel mai mic număr de competitori. Am dominat luni de zile clasamentul liderilor din statul nostru.

Problema era că numai cinci dintre noi puteau juca într-o echipă la turneu... și toți șase doream să jucăm. Așa că am decis să facem o competiție pentru loc; primii cinci care vor câștiga douăzeci de mii de *MortalBucks* vor avea dreptul să fie în echipă.

Și am refuzat să fiu eu oul stricat.

— Ei bine, lui Crystal nu-i arde de glumă, a spus Dylan, cel mai recent recrut al nostru.

Stăteam cu picioarele încrucișate pe canapea, iar genunchiul lui era la doi centimetri de al meu — nu că aș fi observat ceva. Îmi făcea un compliment pentru că eram bătaioasă sau voia să spună că sunt o trădătoare? Mi-a întâlnit privirea peste ochelarii cu ramă de baga și a ridicat un colț al gurii, făcând o gropiță în obraz. Doamne, de ce era așa de mișto — vreau să spun, atât de greu de citit?

— Păi, suntem la limită...

— Hei, veniți aici, jos! a strigat Zoey.

Tot restul echipei eram sus; Dylan era singurul care mai rămăsese să se uite după ce fusese ucis în runda lui.

— Începe runda următoare...

— Șșș, am spus. Ai mei încă dorm.

Trăsăturile ascuțite ale lui Zoey s-au schimonosit într-o încruntătură, principala noastră formă de comunicare din aceste zile. Uf, detestam să concurez în felul acesta. Dar de câștigarea turneului depinde dacă familia mea va mai continua să locuiască aici sau nu. Divorțul părinților mei de anul trecut fusese rapid — prea rapid — și mama se luptase de atunci să plătească singură ipoteca. Era vina mea că tata plecase atât de repede, așadar, eu trebuia să câștig acel premiu în bani. Nu puteam să o las pe Zoey să mă împiedice să particip la competiție. Ne descurcam oricum și fără lupta ei cu arma.

Prietena mea cea mai bună, Akira, a fost prima care a coborât scările, cu fața ei în formă de inimă atât de încinsă, că ai fi putut prăji un ou pe ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, dar s-a ghemuit fără un cuvânt lângă mine în partea cealaltă, și-a pus căștile peste părul lung până la bărbie, lucios, negru, și și-a proptit laptopul de șold.

În *MortalDusk*, ea era arhitectul nostru principal, un vestitor al morții pentru oricine se pierdea în clădirile ei. Dar acum arăta de parcă ar fi vrut să ridice o fortăreață în jurul ei și să se ascundă acolo până la sfârșitul lumii.

Prietenul ei, Randall, a coborât scara următorul, chicotind, în timp ce își dădea pe spate părul șaten-deschis și ciufulit, care părea decolorat de soare la vârfuri — o minciună gogonată, la fel ca și tenul bronzat, căci nu stătea aproape niciodată la soare.

— Nu e deloc amuzant, s-a stropșit Akira.

— O, este chiar foarte amuzant, a spus Randall, aruncându-i un baton de musli, deși avea și el obrazii puțin îmbujorați.

Am bătut-o ușor pe braț pe Akira.

— Kiki, ce s-a întâmplat?

M-a bătut și ea pe braț, în timp ce Matty cobora ultimul pe scară, cu o cola dietetică în mână, cu ochii de culoarea mierii sclipind amuzați sub șapca de baseball pusă cu cozorocul la ceafă.

— Mama ta i-a prins în timp ce se giugiuleau în cămară, mi-a spus el.

Randall l-a îmbrâncit în glumă.

— Haide, fugi de-aici, omule.

Akira s-a înroșit și mai tare, până în vârful nasului.

— O, Doamne, am râs. A încercat să-ți țină un discurs sau... ceva?

Nu m-aș fi gândit la așa ceva din partea ei.

— Nu, a fost cool, a spus Randall.

— Spre deosebire de fața Akirei.

Matty s-a lăsat pe scaunul tatei de la vechiul lui birou în formă de L.

Akira și-a acoperit obrazii în flăcări, dar a spus, zâmbind:

— Uite cine vorbește.

Matty roșea întotdeauna foarte ușor. A râs în timp ce se apleca să reîncarce jocul. Avea o conformație de baschetbalist — înalt, lat în umeri, zvelt —, deși singurele sporturi pe care le practicasese vreodată erau pixelate. Ochii căprui scânteietori, obrazii rotunzi și tricoul maro supradimensiionat îi dădeau înfățișarea unui urs, într-un contrast izbitor cu avatarul lui răutăcios de mag, care se pricepea cel mai bine să producă scânteii și mingi de foc.

— Și ce se întâmplă dacă niciunul dintre voi nu atinge douăzeci de mii?

Randall a schimbat subiectul și s-a așezat lângă Matty. Era arcașul nostru de frunte, un țintaș atât de bun, încât îi făcea pe toți ceilalți să pară niște soldați nepricepuți.

Nu a fost o surpriză că atinsese deja douăzeci de mii, la fel ca și Dylan. Ce bandiți!

— Vă iubesc, pe bune, dar nu avem de gând să jucăm piatră-hârtie-foarfece cu treaba asta, a mormăit Matty.

Niciunul dintre noi nu își dorea să lase asta în voia norocului.

— O să ajungem acolo, am spus.

De aceea ne întâlniserăm atât de devreme într-o vineri, înainte de ore. Aveam nevoie de fiecare minut liber ca să acumulăm puncte pentru MortalBucks. Calculam câștigurile numai la întâlniri; Randall nu putea să joace în timp ce își suna clienții la Food Xpress.

— Am putea să sunăm acum, a intervenit Zoey.

Îi convenea să vorbească așa — avea numai cu câteva puncte mai mult de MortalBucks decât Akira, care era pe ultimul loc. Dar norocul ei era că mai avea oricum o șansă să joace în turneu. Dacă nu mi-aș fi ținut gura — dacă ar fi știut toată lumea ce făcuse în ultimele câteva luni —, ar fi fost dată afară din echipă într-o fracțiune de secundă. Se pricepea foarte bine să pretindă că nu făcuse nimic greșit.

Ca să fim corecți, toți făcuserăm câte ceva. Cu excepția lui Dylan. Nu era chinuit de amintirile care ne copleșeau pe noi, toți ceilalți. Amintirile care mă făceau să urlu în toiul nopții cinci ani mai târziu.

— Nu putem?

Akira a răbufnit, făcându-mă să revin la realitate. M-am uitat urât la Zoey.

— Asta ar fi corect... cum anume?

— Spuneam și eu, s-a încruntat ea din nou.

Matty a luat un creion de pe birou și l-a aruncat spre Zoey, ratând-o cu aproape un kilometru.

— Nu poți să încetezi o dată? Regulile sunt reguli!

I-am zâmbit și și-a dat ochii peste cap spre Zoey, dar s-a înroșit în obraji.

Zoey era încă bosumflată când dragonii noștri ne-au aruncat pe o hartă nouă. Glumea mereu și spunea că are fața de scorpie calmă — deși Akira și cu mine spuneam că este mai degrabă fața de ucigașă cu toporul —, dar acum arăta de-a dreptul nefericită, cu buzele ei roz pline, strânse punga, cu o cută adâncă între sprâncenele cafenii.

Câteva minute mai târziu, Dylan m-a împuns în cot.

— Am o rezervă de poțiuni tămăduitoare.

— Nu, mulțumesc, am spus eu, golind un cufăr cu comori. Tocmai am găsit o grămadă.

— N-aveam de gând să ți le fac cadou, a zâmbit Dylan.

Am pufnit drept răspuns și i-am întâlnit privirea pentru un moment, surprinzând o sclipire în ochii lui. Se credea al naibii de deștept! Sau chipeș. Și poate că era și una, și alta. Dar adevărul este că, dacă nu ar fi fost Dylan, nu am fi ajuns în această încurcătură.

În timpul verii, au circulat zvonuri despre disensiunile din MortalDusk, în legătură cu campionatul anual. Turneele din martie aveau să se desfășoare la nivelul statului, în loc să fie regionale. Vor concura echipe de șase jucători în loc de cinci, așa se spunea. Mai multe premii ca oricând. O coroană a orașului New York mai mare ca oricând. Dar aveam nevoie de încă un coleg de echipă ca să ne calificăm. Așa că am organizat probe în prima săptămână din clasa a XI-a și l-am recrutat pe Dylan, băiatul nou din școală. Când MortalDusk și-a anunțat regulile — turnee statale, dar cu echipe de cinci —, n-am putut pur și simplu să-l dăm afară. Și apoi, ne sporise șansele. Era un adevărat vrăjitor, se pricepea foarte bine să facă fel de fel de poțiuni și vrăji ca să elimine dușmanul, ochea bine, avea reflexe rapide, maxilare puternice, pomeți bine conturați, păr castaniu și ochii aceia de culoarea oțelului cenușiu...

O, la naiba. A început să lovească în taste, într-un schimb clar de focuri cu Randall, care își anihila bara de spațiu.

— Avem musafiri, a spus Randall.

— Băiete, a spus Matty, te rog să nu-mi spui că este Fishman.

— Este Fishman.

La naiba. Jeremy Fischer, alias Fishman, fusese mereu pe primele locuri în topul jucătorilor din Vermont, cel puțin până de curând.

— Îh! De ce joacă așa de devreme?

Matty era decis în mod special să-i învingă pe cei mai înfumurați jucători care aveau deja milioane de adepți ca Fishman și câștigau o groază de bani.

— Păi, când nu joacă el? a spus Akira, dându-și la o parte o șuviță rebelă de păr negru.

De când își dăduse seama că într-un oraș din apropiere locuia un grup *bona fide*, își asumase drept misiune personală să ne caute și să ne distrugă. Publicul lui credea că este o revoltă. Fusese la turneu duminică, dar, din fericire, colegii lui de echipă erau maeștri ai mediocrității. Cu toate acestea, avea să ne dea mari bătaii de cap la concursul individual.

Zoey a aruncat o privire la telefon.

— Știam eu că am văzut o alertă că a intrat *live*.

— Mulțumesc pentru avertisment, frățioare, a spus Randall.

Se ocupa de canalele echipei noastre pe YouTube și Twitch, dar astăzi Akira l-a convins să nu transmită în direct, căci era mahmur ca naiba, și a arătat spre părul care i se ridica în toate direcțiile.

M-am repezit și eu în pădure:

— Unde sunteți, fraților?

Randall s-a scărpinat în barba mică de pe maxilarele lui pătrate.

— Chiar la nord de Lacul Blackpool.

— Vin și eu.

— Nu e nevoie, a spus Matty.

Știi că voia să mă concentrez să înscriu mai multe lovături ca să-mi asigur locul în echipă. Dar era mai ușor să-l doborâm pe Fishman împreună.

— Dacă nu-l eliminăm urgent, o să ne hăituiască pe fiecare în parte.

Dincolo de pădure, am găsit-o pe vrăjitoarea elfului Akirei construind o fortăreață de lemn pe țărmul Lacului Blackpool. Am ales un costum țărănesc pentru avatarul meu. Mai mulți jucători m-au confundat cu un începător, dar eram un asasin care avea să-i șocheze prin priceperea lui de a șterpeli și a nimeri drept la țintă.

Matty era deja pe acoperiș și își deconecta bastonul.

— L-ai prins, frățioare?

— Și-a ridicat scutul foarte sus, a spus Randall.

În timp ce mă furișam dintr-un tufiș în altul, cinci săgeți au trecut între cavalerul lui Randall și pescarul lui Fishman. Dar Fishman avea poziție la înălțime și s-a năpustit împotriva lui Randall.

Fishman854 l-a eliminat pe Ran_With_It cu o baghetă în flăcări.

— Of! a exclamat Randall furios și și-a aruncat părul rebel la spate. Nu pot să sufăr când face trucul ăsta medieval gen Jedi. Unde te duci, omule? l-a întrebat pe Dylan.

— Trebuie să mai fac poțiuni pentru scut, a răspuns Dylan.

Zoey părea să se țină și ea la distanță, sperând probabil că ne vom ocupa noi de asta.

Matty l-a împușcat pe unul dintre prietenii lui Fishman cu un fulger.

— L-am prins!

Dar Fishman i-a deviat următoarea lovitură și a început să danseze când Matty a tras din nou, tachinându-l.

— Fătălăule!

M-am furișat în spatele lui Fishman.

— L-am prins.

— Nici vorbă. E al meu, a spus Matty.

Era un mare fan al lui Fishman. Apoi, totul s-a schimbat. Dintr-odată, Matty a ridicat din sprâncenele groase.

— Are un lansator de foc infernal!

— Fugi! a strigat Akira.

Au evadat din fortăreață, în momentul în care Fishman i-a dat foc, scăpând ca prin urechile acului în pădure.

Matty a tras o înjurătură.

— Crys, te descurci tu cu asta.

A naibii să fiu dacă nu m-am descurcat.

Mi-am scos bastonul de șoc și i-am luat urma lui Fishman, evitând să ating copacii ca să nu fiu detectată. Stomacul îmi făcea mici salturi mortale, știam că publicul lui numeros ne privea și aproape că aveam trac. Când m-am apropiat suficient, am ochit, iar degetele îmi tremurau de anticipare...

Ușa de la subsol s-a deschis cu zgomot. Am tresărit și am ratat lovitură, fulgerul meu abia dacă l-a atins pe Fishman. Mama cobora scara ca o furtună și își strângea buclele nepieptănate într-un coc dezordonat.

— Crystal, nu mi-ai văzut cheile?

— Oo, mami...

— Nu le găsesc nicăieri!

Fishman s-a răsucit și m-a aruncat afară din joc.

— La naiba!

Mi-am trecut o mână peste față.

— Nu sunt la tine în poșetă?

Akira înțepenise cu obraji roșii din nou, clar stânjenită de mai înainte.

— Nu, evident că nu, a răspuns ea imitându-mi vocea.

Am scos limba una la alta, așa cum se obișnuia într-o relație cât se poate de normală mamă – fiică. Dar pe fruntea ei se adânceau cutele de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Tocmai am fost chemată la o operație de urgență. Două asistente sunt bolnave de stomac, așa că acum fac două schimburi și trebuie mai întâi să o las pe Caelyn la școală.

— Nu poate să ia autobuzul — ei, drăcia dracului, am spus eu și mi-am adus aminte. Frost Valley.

Era prima vineri din martie, așa că surioara mea trebuia dusă cu două ore mai devreme astăzi; clasa a VIII-a pleca într-o excursie în care petreceau noaptea la o cabană din munte și făceau o zi întreagă săniuș, tiroliană și exerciții jenante de teambuilding.

— Păi, da, a spus mama. Totul se întâmplă întotdeauna deodată.

— Legea lui Murphy, s-a băgat Randall în vorbă.

— Nu, este vorba de sincronizare, a spus Zoey.

— Nu-i pasă, literalmente, nimănui, a spus Randall cu o voce plată.

Zoey i-a aruncat o privire urâtă, dar Akira a chicotit și parcă s-a mai relaxat puțin. Pieptul lui Randall s-a umflat ușor — îi plăcea s-o facă să râdă. Ceilalți erau preocupați să